

ת"פ 35960/01/16 - פרקליטות מחוז מרכז נגד מ ד

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 35960-01-16 פרקליטות מחוז מרכז נ' ד(אסיר)

בפני	כבוד השופטת רבקה גלט
	פרקליטות מחוז מרכז
המאשימה	ע"י ב"כ עו"ד זיכלינסקי
	נגד
	מ ד (אסיר)
הנאשם	ע"י ב"כ עו"ד ראו

גזר דין

העבירות

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בשתי עבירות של תקיפת קטין על ידי אחראי, לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); איומים, לפי סעיף 192 לחוק; תקיפת בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק.

על פי האישום הראשון, ביום 8.1.16, בשעת ערב, שהתה אשת הנאשם עם ילדיה הקטינים, מ.ד יליד שנת 2003, ס.ד ילידת שנת 2004 וע.ד ילידת שנת 2013, בחדר השינה בביתם, והנאשם היה בסלון. בשעה 20.00, בזמן שמשך הקטין את השמיכה על מנת להתכסות בה, פגע בשוגג בכוס שהיתה מונחת ליד המיטה, וגרם לשבירתה. הפעוטה שהיתה עדה לכך, ניגשה לנאשם וסיפרה לו כי הקטין שבר את הכוס. בתגובה, הנאשם ניגש לחדר השינה, החל לקלל את הקטין, וסטר לו בפניו מספר פעמים. בהמשך משך הנאשם את הקטין מאוזניו ומששחרר אותו, נפל הקטין ארצה. לאחר מכן הוציא הנאשם סכין אותה החביא מאחורי ארון בחדר השינה, נופף באמצעותה בפני ילדיו והמתלוננת ואיים כי יפגע בהם. כתוצאה ממעשיו נגרמו לקטין אדמומיות בפניו ומכאוב באוזניו. בגין מעשים אלה, הורשע הנאשם בעבירות של תקיפת קטין על ידי אחראי ואיומים.

על פי האישום השני, ביום 9.1.14, בשעה 7.00 רצתה המתלוננת לצאת לגינה הציבורית עם הקטינים. בעת שעמדה בפתח הדלת בדרכה החוצה, אחז הנאשם בידה ומשך אותה בחזרה לביתם, תוך שהוא אוסר עליה לצאת עם הקטינים מפתח הבית. בשל החשש מפניו, הסתגרה המתלוננת עם ילדיה. בתגובה החל הנאשם לדפוק על דלת חדר השינה בעוצמה רבה, תוך שהוא מקלל ומגדף את המתלוננת. בשל חששה לשלומה ולשלום ילדיה הזעיקה המתלוננת את המשטרה. בגין מעשה זה הורשע הנאשם בעבירה של תקיפת בת הזוג.

על פי האישום השלישי, בשנת 2012, בעת שלמד הקטין בכיתה ג' ובמועד שאינו ידוע במדויק, רכב הקטין על אופניים ברחובות לוד. שוטרים שהבחינו בו ביקשו כי יכוון אותם לביתו הישן והוא עשה כן. בהמשך ביקשו השוטרים כי הקטין יתלווה אליהם לתחנת המשטרה. בהמשך, הגיע הנאשם לביתו ומששמע כי אמו של הקטין עוכבה לתחנת המשטרה הכה את הקטין בידיו, בכל חלקי גופו למעט בראשו, תוך שהוא צועק ואומר "יא חיה גרמת לזה שיעצרו את אמא שלך". כתוצאה מן התקיפה נגרמו לקטין סימנים אדומים על גופו. בגין מעשים אלה הורשע הנאשם בעבירה של תקיפת קטין על ידי אחראי.

טיעוני הצדדים

ב"כ התביעה טענה כי המדובר בעבירות חמורות, ומרובות, של מי שהיה אמור להיות הדמות האחראית המשרה ביטחון על הקטינים. במקום זאת הטיל הנאשם אימה ואלימות על ילדיו. בנוסף, הפנתה ב"כ התביעה לכך שהנאשם השתמש בסכין ולכך שאין המדובר באירוע יחיד וחולף. לאור אלה, נטען כי יש לגזור את הדין בהתאם לעיקרון ההלימה. עוד נטען כי יש לשקול את הצורך בהרתעת הרבים בשל תופעת האלימות כלפי ילדים. ב"כ התביעה הפנתה לעברו הפלילי המכביד של הנאשם, שכבר נדון בגין עבירות אלימות כלפי אותם מתלוננים ואף ריצה עונש מאסר ממושך. לדעת התביעה מתחם העונש ההולם את מכלול העבירות נע בין שנה ל-3 שנות מאסר והתביעה עותרת להטלת עונש במרכז המתחם. מטעם התביעה הוגשה אסופת פסיקה.

ב"כ הנאשם הביא לעדות את מעסיקו של הנאשם, שהעיד כי הוא עובד אצלו למעלה מ-6 שנים, והוא עובד אחראי. המעסיק העיד כי בתקופה האחרונה הנאשם נקלע לקושי כלכלי ממשי, עד כדי כך שנותקה אספקת החשמל לביתו, ואז סייע לנאשם במתן כסף. המעסיק העיד כי לא הכיר את עברו הפלילי של הנאשם וביקש לעזור לו להשתקם, ואמר שהוא זקוק לו בעבודה.

מטעם הנאשם העידה גם המתלוננת, שאמרה כך:

"אני מבקשת ממכם, אני רוצה בעל שלי שישמור על הילדים, אין אף אחד שישמור על הבית. רוצים כסף, רוצים אוכל, אין בכלל. אח שלי כל יום בא לבית שלנו נותן כסף לילדים. אני מבקשת באמת, שהוא יחזור לעבודה והוא הבן בן ה-12 שקרן.

גם אם עורך הדין אומר לי שהוא כבר הורשע, אני אומרת שהוא שקרן. גם אני שקרנית, לא סכין גם. חלאס, די, אני רוצה בית שלי. רוצה כסף, הראש שלי כואב מכל המשפחה.

אני מבקשת ממך אני רוצה בית שלי, אני שקרנית, לא סכין ולא בכלל, לא עשה כלום. אני אישה חולה, עשיתי תאונה באוטו, אני לא יודעת מה אני מדברת על הבעל שלי. באמת, אני אביא גם מסמכים מהדוקטור.

לשאלת בית המשפט-

...

ת. עכשיו אני יודעת. תעשי לי טובה, אני רוצה בית שלי. חלאס, די, נמאס לי. כל המשפחה עליי, כל באר שבע, חלאס מה? אני רוצה אותו, בשביל הילדים שלו.

ב"כ הנאשם הפנה לכך שהנאשם עצור כבר מיום 9.1.16. כמו כן, הפנה לכך שהאירועים באישומים הראשונים אירועו בימים סמוכים ואילו האירוע השלישי אירע בשנת 2012 ונשלף על ידי המתלוננת רק כעת. נטען כי האלימות באישום השני היא ברף הנמוך ביותר- משיכת יד בלבד, ובאופן כללי, לא מדובר באלימות מתפרצת ושלוחת רסן, אלא בתגובה לאירועים בבית. בעניין העבר הפלילי טען ב"כ הנאשם כי ההרשעה האחרונה היא משנת 2005. בעניינו של הנאשם ניתנה חוות דעת של ועדת האבחון, בה נמצא כשיר לעמוד לדין, אך ברור שהוא מתפקד ברמה דלה ובלתי בשלה, ויש לו קושי בהבנת התפקיד ההורי. ב"כ הנאשם סבור כי המתחם שהציגה התביעה חמור יתר על המידה. לדעתו המתחם נע בין ענישה הצופה פני עתיד, לבין חודשי מאסר ספורים. מטעם ההגנה הוגשה אסופת פסיקה.

הנאשם בדברו האחרון, אמר שהוא צריך לחזור לעבודה ולמשפחה וציין שהוא מצוי כיום בצום הרמדאן.

מתחם העונש ההולם

אין צורך להכביר מילים אודות חומרתן היתרה של עבירות אלימות במשפחה. ברע"פ 182/13 משה נ' מד"י (נבו מיום: 21.1.13), אמר בית המשפט העליון :

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג [...] נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבתות האלימות [...], תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה"

ברע"פ 792/10 מד"י נ' פלוני (14.2.11), נאמר:

לא פעם, עמד בית משפט זה על חומרתן של עבירות האלימות במשפחה ועל הסכנה הרבה הנשקפת מהן (ראו למשל: ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 11.10.2007) [פורסם בנבו] ; רע"פ 6577/09 נירצמח נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 20.8.2009) [פורסם בנבו]). עבירות אלו, מתרחשות על דרך הכלל בבית פנימה, באין רואה ובאין שומע, ומוסתרות היטב מהסביבה. פעמים רבות, שרוי התוקף בקונספציה שגויה לפיה אין בכוחו של החוק לפרוץ את מפתן ביתו, בו רשאי הוא, לשיטתו, לנהוג במשפחתו כרצונו, כמו הייתה קניינו. אלמנטים אלו, המשולבים דרך כלל בעבירות האלימות במשפחה, מעצימים את הסכנה הנשקפת מן התוקף כמו גם את חשיבותם של שיקולי ההרתעה האישית והציבורית. והרי, די לנו בבחינת עובדות המקרה דנן, כדי שניווכח בעוצמתם של שיקולים אלו. ילדיו ואשתו של המשיב, חיו משך שנים רבות בצל האלימות והאימה שהטיל עליהם. חייהם, גופם וכבודם, היו נתונים לחסדיו, ואין מושיע.

זאת, עד להגעתה של האלימות לשיאה, אשר חשפה את התנהלותו הקשה של המשיב והובילה למאסרו. יוצא אם כן, כי אכן לא די ברטוריקה מרתיעה המוקיעה את עבירות האלימות במשפחה, ויש לגבות את האמירות החשובות שבפסקי הדין בענישה הולמת.

לעבירות אלימות שנעברו כלפי קטינים וחסרי ישע, הנתונים לאחריותו של הנאשם, נודעת חומרה יתרה. בע"פ 7844/09 חוסין נ' מד"י (2.6.10), אמר בית המשפט העליון:

הכאת ילדים כאמצעי ענישה הוגדרה כ"פסולה מכול וכול, והיא שריד לתפיסה חברתית חינוכית שאבד עליה כלח. הילד אינו רכוש הורה. אסור כי ישמש שק אגרוף, שבו יכול ההורה לחבוט כרצונו, כך גם באשר ההורה מאמין בתום-לב שמפעיל הוא את חובתו וזכותו לחינוך ילדו" (ע"פ 4596/48 פלונית נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(1) 145, 185, מפי השופטת - כתארה אז - ביניש). נוסף: הנוקט אלימות כפי שנחשפה בתיק זה כלפי רעייתו וילדיו יורד לשפל המדרגה המוסרי, לבד מהיותו מצוי ברף גבוה של פלילות; אין כמותם, בודאי הילדים, חסרי ישע - והעושה שימוש בכוחו הפיסי הרב יותר ובשליטתו כלפיהם בהפעלת אלימות, חוטא להם וחוטא לחברה. בראיה ערכית, חלפו הזמנים שבהם יכול היה הגבר לראות עצמו אדון לבני הבית, ונטל חרות לעצמו להחפיצם ולהפכם לשק חבטות;

בע"פ 8554/09 פלוני נ' מד"י (18.1.10), אמר בית המשפט העליון:

"כְּרַחֵם אֱבֵל-בְּנִים רַחֵם ה' עַל-יִרְאָיו" (תהילים, קג, יג). הנפש מזדעזעת כאשר הורה מתאכזר לילדיו "ותחושתנו המוסרית מתקוממת נגד האכזריות שבהתנהגות מתנכרת זו" (ע"א 2034/98 אמין נ' אמין, פ"ד נג(5) 69, 77 (1999)). מעשי התעללות בקטינים, כפי שמיוחסים למערער, יש בהם מימד חמור במיוחד. מימד זה בא לידי ביטוי בפן הבלתי מוסרי אשר מתנוסס מעל עבירה זו. זהו אותו פן אשר מזעזע את הנפש ומקומם את תחושתנו המוסרית. פן זה אינו נלווה לכל מעשי אלימות, והוא אשר מייחד את עבירת התעללות (ראו ע"פ 4596/98 פלונית נ' מדינת ישראל, פד"י נ"ד(1) 145 (2000); ע"פ 405/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(4) 247 (2004)). על כן, מעשים שכאלו צריכים לגרור תגובה עונשית קשה ביותר, וחובה על בתי המשפט להכביד את ידיהם במקרים מעין אלו. ידוע הוא שככל שחומרת העבירה והצורך בהרתעה גוברים, פוחת משקלם של השיקולים האישיים. כאשר אותו הורה עומד בפני בית המשפט ומבקש בלשון תחינה הקלה בעונשו, חייבים אנו לשוות לנגד עינינו את מעשיו האכזריים של אותו הורה. זה העומד עתה בבית המשפט בראש מורכן ומושפל ומבקש את מידת הרחמים, הוא אותו אדם אשר הפגין לפני זמן לא רב "גבורה" כלפי ילדיו הקטינים ונהג בהם בדרך מבזה משפילה ומעוררת סלידה. עמד על כך בית משפט זה:

"דומה שאין צורך להכביר מלים הרבה על מנת להציג את מידתה הגדושה של האכזריות ואת קשיחות הלב המאפיינים מעשים אלה ... נסיבותיו האישיות של מי שמורשע בעבירות מסוג זה, מאבדות את משקלן לנוכח הענין הציבורי

**שבמתן הגנה מלאה לקטינים חסרי ישע מפני התעללות מצד הוריהם,
המופקדים על שלומם ושלמות גופם ונפשם" (ע"פ 6599/94 מדינת ישראל נ'
פלוני [פורסם בנבו], 13.2.1995).**

ואמנם, סקירה של מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי על נאשמים שהורשעו בסדרת עבירות הדומה לזו שבה הורשע הנאשם, הוטלו בדרך כלל עונשי מאסר לתקופה משמעותית:

בע"פ 8554/09 הנ"ל, הורשע הנאשם בהתעללות על ידי אחראי ותקיפה בנסיבות מחמירות, בכך שהכה את ילדיו הקטינים בצינור השקיה, הצמיד לידו של אחד מהם סיגריה בוערת וגרם לכוויות וכן היכה את ילדיו באירועים שונים, בכל חלקי גופם. בית המשפט העליון אישר את העונש שהוטל בבית המשפט קמא ועמד על 12 חודשי מאסר, זאת בשים לב לתסקיר שהעיד על תהליך שיקומי טיפולי מוצלח.

בע"פ 8002/15 פלוני נ' מד"י (9.2.16) הורשע הנאשם בעבירות של תקיפה ואיומים כלפי בת זוגו במספר אירועים תוך שימוש בסכין וגרימת חבלות, פציעת בנו הבגיר באמצעות סכין, הדחת בת זוגו מלהעיד נגדו וכן ריבוי אירועים של תקיפת ילדיו הקטינים בנסיבות מחמירות, באמצעות חגורה או מקל. בית המשפט העליון אישר את העונש שהוטל בבית המשפט המחוזי, ועמד על 30 חודשי מאסר בפועל, בצירוף הפעלת מאסרים על תנאי בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש, כך שבסך הכל, ירצה הנאשם 45 חודשי מאסר.

ברע"פ 8561/13 פלוני נ' מד"י (2.4.14), אישר בית המשפט העליון את החלטת בית המשפט המחוזי, בה התקבל באופן חלקי ערעורו של הנאשם על חומרת העונש. הנאשם הורשע בשורת עבירות אלימות והתעללות נפשית כלפי שלוש בנותיו, וכן איומים. בית המשפט קמא, הטיל עליו עונש מאסר למשך 60 חודשים, ובבית המשפט המחוזי הוקל העונש ל-48 חודשי מאסר.

בעפ"ג (מרכז) 36098-09-14 מד"י נ' אלפקיר (8.11.14) קיבל בית המשפט המחוזי את ערעור המדינה על קולת העונש. הנאשם הורשע בעבירות של תקיפת קטין על ידי אחראי, תקיפה סתם ואיומים, עבירות שבוצעו באירוע מתמשך אחד, תוך שימוש בסכין ושבירת חפצים בבית, אך לא נגרמו חבלות למתלוננים. בבית משפט קמא הוטל מאסר למשך 19 חודשים, כולל הפעלת מאסרים על תנאי בני 10 ו-6 חודשים. בערכאת הערעור נקבע כי בית המשפט לא שקל נכון את חומרת העבירות, על כן הוחמר העונש ל-24 חודשי מאסר וכן הפעלת המאסרים על תנאי במצטבר ובחופף, כך שבסך הכל ירצה הנאשם 34 חודשי מאסר.

בעפ"ג 29599-05-15 מד"י נ' זיו (5.7.15) התקבל ערעור המדינה על קולת העונש, בעניינו של מי שהורשע ב-3 אישומים של עבירות אלימות כלפי בת זוגו, לרבות בזמן הריונה. בבית המשפט קמא, הוטלו 12 חודשי מאסר וכן פיצוי בסך 10,000 ₪. בערכאת הערעור נקבע כי המתחם ההולם צריך לנוע בין שנה ל-30 חודשי מאסר בפועל, והוחמר העונש ל-18 חודשי מאסר.

בת.פ 3222-09 מד"י נ' דדון (18.4.10), הורשע הנאשם ב-3 עבירות של תקיפת בת זוג בנסיבות מחמירות, 2 עבירות של תקיפת קטין, ואיומים. הנאשם היה בעל עבר פלילי מכביד. הוטלו עליו 36 חודשי מאסר בפועל.

בת.פ 330-02-11 מד"י נ' יב' (29.2.12) הורשע הנאשם ב-2 עבירות של תקיפת קטין, תקיפת בת זוג, תקיפת בת זוג בנסיבות מחמירות ואיומים. הנאשם היה בעל עבר פלילי נוסף. המתלוננת סלחה לנאשם. בית המשפט הטיל 30 חודשי מאסר בפועל, במסגרת של הסדר טיעון, וציון כי חסד עשתה התביעה עם הנאשם.

בת.פ (נצ') 1088/07 מד"י נ' פוקרא (10.10.07), הורשע הנאשם במקרים רבים של תקיפת בת זוג וגרימת חבלות, חבלה חמורה, וכן מקרים רבים של תקיפת קטין בנסיבות מחמירות על ידי האחראי לו. הנאשם שהוא נעדר כל עבר פלילי, סובל משיתוק חלקי בעקבות אירוע מוחי. כמו כן אובחן כסובל מחרדה ודיכאון. בית המשפט הטיל 42 חודשי מאסר.

בת.פ 980-04-10 מד"י נ' אלעביד (28.6.11) הורשע הנאשם בעבירות של התעללות בבתו הקטינה, תקיפה הגורמת חבלה כלפיה, תקיפה בנסיבות מחמירות כלפי בתו האחרת, וכן תקיפת בת זוגו, הדחה בחקירה ואיומים. לנאשם הרשעה קודמת וכן תלוי נגדו מאסר על תנאי בר הפעלה למשך 6 חודשים. הנאשם הוא חולה אפילפסיה. הוטלו עליו 17 חודשי מאסר, כולל הפעלת התנאי.

בת.פ 33479-05-12 מד"י נ' א'ג' (9.4.13) הורשע הנאשם בכך שבהזדמנויות שונות תקף את בת זוגו בבעיטות ומכות וכן נהג להכות את ילדיו הקטינים בסטירות ובאגרופים בגבם. באחד האירועים חנק את אשתו והכה את בנו בנעל בפיו. הנאשם מטופל במערכת בריאות הנפש, אך לא היתה המלצה טיפולית של שרות המבחן. לנאשם עבר פלילי והוא אף ריצה מאסרים. בית המשפט הטיל 30 חודשי מאסר, הכוללים הפעלת מאסר על תנאי בן 18 חודשים.

ב"כ הנאשם הציג לעיוני מספר גזרי דין, על מנת להראות כי מתחם העונש ההולם מקל מזה שהציגה התביעה, ואולם, לאחר עיון אני סבורה כי אין בהחלטות אלה כדי ללמד כאמור, כיוון שבכל אחת מהן חלו נסיבות מקלות מיוחדות. כך, באחד המקרים המדובר היה בנאשם בעל מוגבלות של עיוורון, וללא כל עבר פלילי (ת.פ 6195-09-13 מד"י נ' פלוי (3.12.13)); במקרה אחר, המדובר היה בנאשמת שהיא עובדת זרה, ללא כל עבר פלילי, אשר בעניינה ניתן תסקיר שיקומי טיפולי (ת.פ 54846-12-13 מד"י נ' וילואנבה (21.9.14)); במקרה שלישי, דובר בנאשם שניתן בעניינו תסקיר חיובי ביותר, ונעדר כל עבר פלילי (ת.פ 42423-01-11 מד"י נ' קרסנטי (25.7.12)). למרבה הצער, עניינו של הנאשם שונה, כפי שיפורט להלן.

בעניינו, הנאשם נהג באלימות כלפי בת זוגו וילדיו הקטינים, באופן שהשליט פחד ואימה, תחת מתן תחושת ביטחון. באירוע נשוא האישום הראשון, בחר הנאשם לאיים על ילדו הקטין בסכין, ותקף אותו בברוטליות, כשמשך אותו באוזנו, והפיל אותו ארצה, תוך גרימת חבלות. באירוע השני, הנאשם אמנם רק משך את בת זוגו בחוזקה, אך לא ניתן להתעלם מהקשר הדברים, המוסיף חומרה לאירוע, בכך שדפק בחוזקה על דלת החדר שבו הסתגרה עם הילדים, עד שהזעיקה את המשטרה. נקל לשער את האימה שהטיל הנאשם על בת זוגו וילדיו באירוע זה. באירוע השלישי, שאירע בשנת 2012, היכה את ילדו הקטין בכל חלקי גופו, תוך שהותיר עליו סימנים, וההתרשמות היא כי כילה בו את זעמו. בנוסף, ראה לנכון לפצוע את נפשו של הילד בהאשימו אותו בכך שהביא למעצרה של אמו.

אינני מקבלת את הטענה לפיה יש לראות בעבירות תגובה לסיטואציות של לחץ בבית. לדעתי, האירועים המתוארים בהחלט עונים להגדרה של פרץ זעם אלים.

בעניינו של הנאשם לא מתקיימת קרבה לסייג לאחריות פלילית, זאת מאחר שחוות הדעת מטעם ועדת האבחון קבעה כי אינו מתפקד ברמה של פיגור, אלא הינו כשיר לעמוד לגין ואחראי למעשיו. למעשה, האלמנט החרגי היחיד שצוין בחוות הדעת הוא כי הנאשם אינו יודע קרוא וכתוב. לצד זה, נקבע כי הוא מתקשה בוויסות דחפים אך מתכחש לבעיותיו.

לאור מדיניות הענישה הנוהגת, נסיבות העבירות ומידת אשמו של הנאשם, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם בגין האישום הראשון והשלישי, נע בין 8 חודשי מאסר ועד 16 חודשי מאסר, לכל אישום, ואילו בגין האישום השני, מתחם

העונש ההולם נע בין מאסר שיכול שירוצה בעבודות שירות ועד חודשי מאסר אחדים בפועל.

העונש המתאים לנאשם

הנאשם נושא על שכמו עבר פלילי מכביד. בשנת 1995 הורשע בעבירה של גניבת רכב ונדון לענישה הצופה פני עתיד. בשנת 1999 הורשע בעבירה של תקיפת בת זוגו, ונדון לענישה הצופה פני עתיד. בשנת 2006 נדון בגין עבירות של חבלה חמורה בבן משפחה, התעללות בקטין וחבלה חמורה ונדון ל-3 שנות מאסר.

למרות העונשים שהוטלו עליו בגין אלימות כלפי בני משפחתו, שב הנאשם ונהג באלימות, על פני תקופה ממושכת. עברו הפלילי והעדר ההפנמה יישקלו לחומרא.

לא נתבקש ולא ניתן תסקיר מטעם שרות המבחן, לפיכך לא הובאו בפניי נתונים מקיפים ומעמיקים אודות דמותו של הנאשם. יחד עם זאת, ניתן להתרשם במידה לא מבוטלת מן האמור בחוות הדעת מטעם ועדת האבחון. על פי חוות הדעת, הנאשם מתקשה בוויסות דחפים אך מתכחש לבעיותיו.

מצד שני, הנאשם הודה בעבירות בהזדמנות הראשונה, וחסך זמן שיפוטי יקר, ועניין זה יישקל לטובתו. כמו כן, אשקול לטובתו את עדותו החיובית של מעסיקו.

עדותה של אשת הנאשם הותירה רושם קשה של המצוקה בה היא נתונה בעת שהנאשם עצור, הן מבחינת עול ניהול הבית ופרנסתו והן מבחינת הלחץ המופעל עליה מצד משפחת הנאשם. למרבה הצער, לא באה רווחה למתלוננת בעקבות מעצרו של הנאשם, אלא הוטל עליה פחד נוסף. קשה היה לשמוע את תחינתה לשובו של הנאשם, ואת נכונותה להצהיר על עצמה כשקרנית, והכל על מנת להסיר מעליה את הקושי שבו היא נתונה. לפיכך, אתייחס בזהירות רבה לעדות זו.

לאחר כל השיקולים שמניתי, אני סבורה כי יש לגזור את דינו של הנאשם על פי עיקרון ההלימה, זאת בהעדר אופק שיקומי, ועל מנת להרתיע מפני העבירות. לצד זה, היות שבני הזוג חיים יחדיו, אינני מוצאת לנכון להטיל קנס כספי או פיצוי, שהם עונשים שסופם לפגוע בקופת המשפחה ולהטיל עול נוסף על המתלוננת.

בהתאם להוראות החוק, אני מוצאת לנכון לגזור עונש נפרד בגין כל אחד מן האירועים.

סוף דבר

לאחר כל האמור, אני גוזרת את העונשים הבאים:

א. בגין האישום הראשון- 12 חודשי מאסר.

בגין האישום השני- 2 חודשי מאסר.

בגין האישום השלישי- 10 חודשי מאסר.

הנאשם יישא את עונשי המאסר בחופף ובמצטבר זה לזה, כך שבסך הכל יישא 20 חודשי מאסר.

מן המאסר יש לנכות את ימי מעצרו של הנאשם החל מיום 9.1.16 ועד היום.

ב. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות של תקיפת קטין על ידי אחראי.

ג. 5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות אלימות נגד גופה של בת זוגו.

ד. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות איומים.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, י"ז סיוון תשע"ו, 23 יוני 2016, בנוכחות הצדדים.